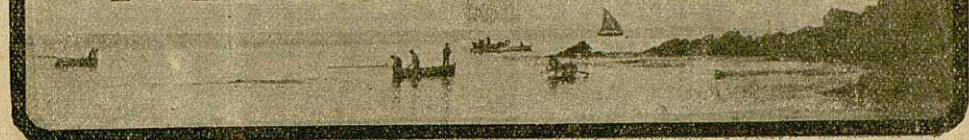

MARINADA

Miquel S. Oliver

No vell, morí fa poc l'eximi literat mallorquí conegut popularment a Catalunya i a tot Espanya. Era un talent. En el pròleg de sa obra *Poesies*, gallardonada amb el Premi Fastenrath, aconsella als artistes que afoguin les pretensions de conrear diversos camps per arribar axí a perfeccionar-se en el que mes s'avingui amb llurs aficions i qualitats. El consell sembla eixit, com un llament, de la pròpia experiència. Ell conreà la història, la política, la poesia. I a dir ver, en tot excel·lí, essent, per tant un dels millors i més sòlids periodistes amb què ha comptat Catalunya, pel gran bagatge d'erudició i per la diafanitat del seu pensament.

Comença ara a besllumar-se el temps de benaurança i plenitud en què els escriptors catalans no hauran d'expressar el fruit de llur estudi o fantasia en llengua forastera. Suara, per circumstàncies malastugues, era gairebé forçat per a la majoria de periodistes de vestir les produccions amb parla castellana, cosa que per a molts els privava de profunditzar l'idioma matern. Per virtut del talent extraordinari, l'Oliver dominava les dues expressions, i açò, enc que perjudicial pel nostre nacionalisme, resulta ésser molt elogiós per a la gran mentalitat desgraciadament desapareguda. En igual cas que l'immortal Maragall, volgueren ambdós exaltar el català en un clos irreductible; i llurs esforços varen estrellar-se.

Clar és que l'Oliver, col·laborant en revistes de Madrid, assolí llunyana popularitat, circumstància que, segurament, feia que no tingués aquí l'admiració plenària que desperta En Guimerà i altres magnes escriptors racials. El seu numen, però, era d'una irradiació enhartadora. Y així rebé a Catalunya fèrvides consagracions.

Vidre antic

Vidre antic. Encantament d'una flama opalina
que pastà, un vell artifex, amb metall i claror
per guardar com un'urna infantina
el perfum fugitiu d'una flor;
quina mà sens pietat, t'ha allunyat de la teva vitrina,
vidre, vidre suaviíssim, adolescent malalt, —
que aquest'hora de tarda en la verda metzina
d'un raig de sol reflexat d'un esmalt,
t'he trobat sus la vella arquimesa,
(tu que vens de les tombes llunyanes i els temples finits,)
encogint-te de por i tristesa
entre pètals de rosa marcits.

Qui ha exposat, — vidre nuu, — ta nuesa suau, femenina,
al mirar macilent d'un retrat florentí?

Qui t'ha fet pal·lidir, aprenent la infantina
novela d'amor de la flor que es marcí..?

Qui t'ha fet tremolar amb la nota crispada
del llunyà violoncel estrident..?

Si et pot rompre, només una nota apagada,
qui ha esventat fins a tu l'aleteig d'un Nocturn de Chopin..?

T'has trobat amb la antiga rival, qui et seguia
de l'enllà de la Mort i el Destí..?

Ia que, altiva, a Bisanci et llençava a la mar?, la que un dia
en la cort de Versailles, dintre teu hi brindava la metzina dels Borgies i el vi?
Oh la blonda Estimada
que ha volgut oferir-te de nou, a la Mort!
Ella tem la Bellesa rival més sortada
i li don gelosia la ironia sutil de la sort.
S'ha trobat esmeragda dins ta propia mirada;
heu triomfat en el ritme, les dos,
i potser, junts també, una vegada

jo us hauré amanyagat: igualment amorós:
i no et vol perdonar...

Mes, no sap, que el Destí, de sa vida exquisida
te n'ha fet amulet, guardador: que si adés
ta harmonia es perdés, extingida,
si ta flama opalina es fongués,
l'altra vida també finiria...

Un somriure, una queixa, una nota, és el signe, és la Mort..

I el silenci infinit, on aqueix fugiria,
quin vas nou, quina blonda estimada, me'n vindrà a oferir el record .?

MIQUEL DE PALOL

La vida de Francesc Petrarca

escrita per ell mateix

(Acabament)

D'allí vaig anar a Parma, i amb aquells excel·lents senyors de Corregio, per a mi lliberalíssims, vaig estar algun temps, no oblidant mai l'honor dels llo-rers rebuda, i considerant que no podia ésser donada a qui no en fos digne. Un jorn, passejant-me per aquelles muntanyes, vaig entrar, des del riu Enza al comtat de Reggio, a una selva que Piana és dita; i allí, pres de la bellesa del lloc, vaig posar la ment i la ploma en la meva interrompuda *Africa*; i, ressorgint l'ardor del meu ànim, que semblava sòpit, vaig escriure un poc aquell jorn; després, en els següents, alguns versos cada dia, fins que, retornat a Parma, i trobada una casa en siti apartat i quiet, que vaig comprar després i encara és meva de present, duguí a terme aquella obra amb tant de calor i brevíssim temps, que jo mateix ara me'n meravell.

Vaig tornar d'allí a la font Sorga i a la mia solitud dels Alps, sojornant després llargament a Parma, a Verona, a Milà, essent tingut en estima en cada lloc, mercè de Deu, més que no mereixia.

Després de molt de temps, vaig conquerir—la fama fent ressonar el meu nom—la benevolença de J. de Carrara el jove, home excel·lent, del qual jo no sé que en el seu temps algun del senyors li fos semblant, ans bé sé que no ho fou cap: ell per nuncis i per cartes, en els Alps quan jo hi era, i a Itàlia fos

allí on fos, per molts anys tant me pregà i piegà, i m'induí tant a sentir plaer en la sua amistat, que finalment, enc que no n'esperava cap bonaventura, vaig decidir d'anar vers ell i de veure que havia d'esdevenir de tant viva ins-tància d'un home tant gran.

Per tant, en els últims anys de la meva vida vaig anar a Pàdua, on fui rebut d'aquell noble home de preclara memòria amb maneres no solament humanes, sinò quasi semblants a aquelles amb les quals són rebudes les ànimes beates en el cel. Ell, entre moltes coses, sabent que jo portava vida clerical, va fer que jo fos elegit canonge de Pàdua, amb el fi d'estrenyer'm amb més forts lligams, no solament a sí mateix, sinó també a la seva pàtria; de la qual cosa, en suma, tinc de dir, que si la seva vida fos estada més llarga, jo hauria posat fi del tot a les meues mutacions i als meus viatges. Mes, ai, res no és durable aquí baix, i si alguna dolcesa ens fa sentir, la sua sobtosa fi és amarga; des-prés de dos anys no complerts, Déu el tolgué de mi, de la pàtria i del món ja per ell deixat: i d'ell no n'eren dignes—l'amor no m'enganya—ni jo, ni la pà-tria ni el món. Bé que va romandre el fill, qui fou home prudentíssim, i sempre, segons l'exemple del seu pare, me tingué en estimació, jo, noresmenys, havent perdut aquell amb el qual en tot conveniem, i especialment en l'edat, retorní de nou a les Gàlies, no sabent estar-me quiet: i no vaig fer-ho per desig de reveure les coses vistes mil vegades, sinó per afany d'alleujar els neguits, a guisa dels malats amb els canvis de lloc.

Mes a la fi vaig tornar a Pàdua; on, o per la meva edat o pels pecats meus, o per una cosa i per altra, com així ho crec, vaig estar malalt tres anys sencers. La febre, esdevinguda ja familiar, va pendre'm, un jorn, violenta-ment. Depressa vingueren els metges, uns per comanament del fill d'En Carra-ra, altres per la llur amistat amb mi. Ells, fetes moltes preguntes com és cos-tum, definiren que jo podia morir passada la mitja nit, i d'aquella nit eren ja les primeres ho-res. Ja veieu doncs, quin breu espai de vida em quedava, si fossin estades veres aquelles prediccions, sobre les quals fantasiaven els nos-tres Hipòcrates. Però açò m'afermà en l'opinió que d'ells sempre he tingut. Di-gueren, que l'únic remei d'al'argar-me un poc la vida podia ésser que la son no m'agafés; que de tal manera jo allargaria fins a l'aurora; penosa mercè de tan breu espai; i el treure'm la son en aquell estat era el mateix que donar-me certa mort. No foren pas obeïts per ço que jo vaig pregar als amics, manar als parents, que res d'allò que dels metges fos dit, no fos mai fet en el meu cos; i que si alguna cosa fer-se pogués, que fos feta la contrària.

Per la qual cosa vaig passar aquella nit en sopor dolça i profunda, i a la plàcida mort, com digué Virgili, molt semblant. A què més paraules? Tornats aquells metges, el mati següent, tal vegada per a assistir a les meves exèquies, trobaren que jo, qui havia de morir a mitja nit, estava escrivint; i, atònits, no tingueren altra cosa a dir, sinó que jo era un home meravellós.

Així doncs, me tornà i me retornà la mia ventura; i encara que tal volta

sembli sà, sempre—tal crec—estic malalt; altrament, com podrien declarar-se en mi febres tan ràpides, i rebrollar l'una darrera l'altra? Mes, què importa que fos mort en aquella mitja nit, o que mori en altre instant? Quin mal és a qui està per caure si cau, o de què ajuda el redreçar-se pel qui es a prop de la ruïna?

Finalment, la mia sentència és aquesta: que a mi ja no m'és romàs res més a pensar, ni res més a desitjar, si no és una bona fi; i d'açó ja n'és certament el temps. Per la qual cosa, no volent allunyar-me massa del meu benefici, en un dels turons d'Euganei, distant unes deu milles de la ciutat de Pàdua, vaig edificar una casa petita, però plaenta i polida, en mig dels turons vestits d'oliveres i de vinya, suficient a família discreta i no gran. Allí vaig viure; i bé que, com he dit, malalt del cos, però tranquil d'esperit, sense remors, sense divagacions, sense sol·licituds, llegint sempre, i escrivint, i lloant Déu i a Déu regraciant, així dels beneficis com dels mals, que, si jo no erro, no em són pas suplicis sinó contínues proves. I en tal estat, faig oració a Crist, perquè vulgui donar-me una bona mort i em tingui misericòrdia, i em perdoni i obliidi els meus pecats juvenívols; per ço en els meus llavis ninguna veu no ressona més suaument en aquesta solitud, que aquells versos dels Salms: *Delicta juventutis mea, et ignorantias meas ne memineris*. I amb tot l'afecte del cor prego a Déu que li plagui de posar fre als meus pensaments per tan llong temps inestables i errants; i després que foren debades esbarriats en moltes coses, de convertir-los a Ell, únic, ver, cert, immutable BÉ.

Com passen els anys!

Que passen depressa,
fins volant el anys!
arrossequen penes,
enyorança, afanys,
rialles sonores
i somnis d'amors.
Ai! El anys que passen
porten molts records.
Avui en compleixo...
¿quants? ja vint-i-sis!
En ma testa bruna
cabells blancs he vist.
Tan sols tres o quatre,
mes ells m'han mostrat
que ma juvenesa
passarà aviat;
que no m'escau gaire
jugâ amb els infants,
ni filar rialles
ni amb ells juntâ els cants.
I que ja són mortes
il·lusions d'amor,
perquè no la cerca
si no és jove el cor.
Fins he tornat trista
plena de condol:
tant que somniava
vetllar, al breçol,
el son d'innocència
d'un petit fillet,
i cantar ferventa
pel meu infantet,
i cada nou dia

inventar nous cants,
i jocs que captiven
les penses d'infants.
I reposar besos
al rostre petit,
i fer-lo somriure
voreta al meu pit;
i rebre carícies
de les blanques mans
que tornen la vida
tan plena de encants.
Ai dels anys que passen
jo en sento un enyor!
Porten mes rialles
i somnis d'amor.
Mes... no puc capir-lo
mon esdevení.
Espines o roses
tindrà el meu camí?

MARIA DEL CARME MARCÉ

Homenatge a Victor Català

Amb encert, l'Ateneu Empordanès de Barcelona ha rendit homenatge d'admiració al genial escriptor de la nostra contrada, Victor Català, que és la distingida dama Na Catarina Albert.

Un poeta i un filòsof digueren l'elogi: En Lluís Via i En Salvador Albert; i clogueren la sessió paraules d'En F. Pujulà i Valls, President de la Secció de Cultura.

Tot fou escaient i harmònic. Sols una nota de contrast que verament no hi esqueia. Tot elogiant la gran escriptora, va criticar-se acerbament l'estil de la nova generació literària. Es el nostre parer que un elogi d'homenatge ha d'ésser desprovist de crítiques d'altri i despullat de passió.

Qüestions culturals

Manifestació pública.

Cinc mesos fa que ens dirigim a convençuts, des d'aquestes columnes. La prova millor està en què fins avui encara no hi ha hagut ningú que hagi gosat refutar cap dels nostres conceptes. Però no n'hi ha pas prou de que tots estem d'acord en quant a les pèssimes condicions de les actuals escoles graduades i en la necessitat de bastir-ne unes altres. Això de donar-nos la raó no treu de cap apurament a la vila. El que cal és fer un acte de voluntat que trenqui la indecisió dels nostres regidors, donant-los la sensació que Palamós té gran interès en la construcció dels futurs edificis on deuen educar-s'hi els seus fills. Es precis que ens movem i que demanem resoltament justícia per als pobres infants de les escoles nacionals que no poden moure's per manca de lloc, que van intoxicant-se llurs pulmons amb aire corruptut, que es malmenen la vista amb la insuficiència de llum i que acaben per avorrir el lloc que hauria d'ésser el més atractiu dels que es freqüenten en aquesta tendra edat.

Les estridències serien necessàries si a la nostra vila no hi hagués homes cultes i d'esperit ampli disposats a convertir en realitat el magne projecte pel qual breguem. Si aquesta confiança no estigués ben arrelada en el nostre cor, potser, davant la injustícia que es comet amb els ciutadans del pervindre, trobaríem raonada la protesta sorollosa, de la mateix manera que hem rebut amb simpatia la nova transmesa per la premsa, ara fa poc, d'un poble que s'amotinà demanant el nodriment de l'ànima, demanant escoles. Nosaltres trobem més justa, més noble, una revolta que es faci per conseguir un caire espiritual de la vida humana, que no pas les que solen fer-se per motius materials, com són, per exemple, l'abolició de nous arbitris o la desaparició dels drets de porta. Però semblants actes fora de la legalitat, a Palamós no són necessaris, per l'amor que senten envers l'ensenyança els elements directors i per l'ambient favorable que s'ha anat creant en tots els sectors de la opinió palamosina. Això no vol dir que no siga convenient l'anar mantenint l'entusiasme, puix, per gran i viu que sigui el foc, si no s'hi afegeix llenya, ve que s'apaga.

Què fer? A Sans foren totes les entitats polítiques i culturals les que organitzaren mitins de propaganda i després anaren en manifestació a Casa de la Ciutat a fer entrega de llur petició: actualment ja hi ha posada en aquell indret de Barcelona la primera pedra del sumptuós grup escolar que portarà el nom il·lustre del filòsof valencià Lluís Vives.

Davant d'un problema d'aquesta mena en què a tots interessa per igual, no cal mirar diferències de criteri. Hem de pensar solament que som palamosins i que la nostra vila serà en el dia de demà ço que siguin els seus homes. Voldríem que les societats fossin aquí també les que portessin la davantera. Que el Centre Econòmic anés de costat amb el Casino «La Unión»; que l'Agrupació Catalanista dongués la mà al Centre Republicà Federal; que el Casino «El Puerto» fes causa comú amb el Club Palamós; que l'Ateneu Radical es solidaritzés per uns moments amb el Círcol Maurista; que el chor «El Progrés» onegés sa senyera junt amb la de l'Orfeó «Aucellada»; i fins la nostra admirable Cooperativa, que tant de bé ha fet entre els obrers, hauria de tenir-hi un lloc preeminent. Només falta un acte d'afirmació cultural perquè l'Ajuntament posi mans a l'obra sens defalliments.

T.

Invocació

Entre mos braços m'heu jurat amor
i m'heu parlat amb tal dolcesa,
que ja de mon albir no soc senyor
mes sí un esclau de vostra gentilesa.
Feu que perenne sigui en vostre cor
l'afecte ver i una eternal tendresa,
feu que perduri aquesta serenor
que en vostres ulls revela la noblesa.
Jamai volgheu, oh amada, enderrocar
amb l'oblit vostre de mon cor l'altar
on vostra imatge adoro ja amb deliri,
car jo us donc fe de que amb ma sort crudel,
puix que de viure no tindria anhel,
fóra la mort més dolça que el martiri.

SANTIAGO COSTA I ROCA

Patriotisme de cuplet

Amb més bon intent que encert un compositor popular amb el concurs de poetes jovençans està introduint a les «varietès» espectacle entre frívol i llicencios, la cançó Catalana. Proposar-se contrarrestar la influència de la cançonística castellana que sol ésser, quan no insulsa, ben insanament eròtica és meritoria, però quan la cançó Catalana no la modulen els llavis de les mares tot breçolant l'infantó o dels de les donzelles innocents feinejant a la llar o bé enaltint la Patria desde l'Orfeo, sinó els impurs de les dones que cobreixen la llur misèrrima condició amb un art degenerat de cuplets i balls lascius, és nivellar el nostre transcendental patriotisme amb la llicenciositat que, propagant-se, pot envilir tot un poble i això no devem tolerar-ho els bons catalans.

També la sardana es deshonrada puntejant-la dansarines de «café concert». A part de que la gracilitat d'aquella no apareix en el punteig solitari, és la flor estafeta sense perfum ni vida. S'hi veu el migrament de la transplantació. Recordem aquells mots del nostre Millet: *Ell ha d'ésser nostra i de ningú més. Ella, la digna, ens la farien indigne*. I aqueixes artistes (?) en relació a les nostres austeres ensems que gojoses costums, són ben exòtiques. També ha dit l'esmentat autor. *Hem de voler-la ben nostra per a fer la guerra a la dansa barroera i sensual*.

Es oportú, doncs, que les executants dels balls llicenciosos puntegin la honesta sardana? No. El gran amor a totes les nostres coses i, per tant, a les cançons i danses s'ha de sentir llastimat forçosament.

Es dirà: Es que les «varietès» amb les seves *indispensables* cupletistes i dansarines de tan èxit en l'actual societat frívola, amanerada i poc moral, reuneixen molt públic català i que cal recatalanitzar-lo siga on siga. Com he dit, baix un punt de superficial mira patriòtica era justificable, però com que deu mirar-se també el que més pugui convenir a Catalunya, crec jo que no serà amb la nostra renaixença el que té un caient de decadència.

Portant la cançó i la dansa catalanes a les «varietès» es cobra més afició per part dels catalans a aquesta diversió, en detriment del Teatre Català i dels concerts orfeònics.

Els catalans sol·licitats per esbarjos nobles i cultes deuriem fer el buit als espectacles ineficacis. A estimular, doncs, en aquest sentit, caldria que s'orientés l'aital recatalanització del nostre poble.

A. FARGAS I BATLLE

Barcelona Abril de 1920

Llibres. Salve

Poesies d'En Robert Mainou.

Obra amb singularitats d'una joventut qui fressa destrament el seu camí.
El poeta assoleix harmonia quan es deslliura de desbordaments fantasiosos.

Salve, donzella poesia altiva:
a tu he vingut aconhortant la veu!
Oh! Que innoble és la por si ens té captiva,
i ens discuteix el mot, i ens torba el peu!
Sóc jovença, la vida m'esperona:
hi ha una musica sempre en el meu pit.
Llarg és el cant en tant que s'enraona,
mes oh!, després ens apareix petit.
I és meu. L'he dit i el negaré endebades
que recordo l'instant de cada mot.
Salut, vosaltres les hores no oblidades!
Salut, que us canto, i el meu cant ho és tot!
Però tinc set i cerco la fontana
en acostar el llavi assedegat.
Salve, la noble i bella jovençana:
és trist el cant perquè no t'he trobat!
Ara et pressento com una boirina;
ara et retrobo com una il·lusió:
ets lleugera amb el vent i la polsina,
i ets del neguit la bella temptació.
M'aconhortava la cançó del viure;
he dit la vida del meu pit tot nuu.
Ara en sóc las, i m'he posat a riure,
perquè entre tots, el qui cercava, ets tu.
Però vindràs: t'espero. Ta rialla
sembla el prurit d'un fort besar sedent.
Avui, mentre a la posta el sol davalla,
me n'ha portat una guspira el vent.
I sóc tot sol, que tu romans esparsa,
imprecisada, bella, pueril.
Protesto de ma vida i de sa farsa,
que lliure en creia, i m'he trobat servil.
Oh joventut plena de melangia!
Oh joventut omplerta de neguit!
Et diuen de la vida el primer dia.
i sols et sé com una obscura nit.

Crònica local

Comença i fineix Abril amb sermons en la Parròquia. En la Setmana Santa predicà el P. Gabriel de Tarragona i en el novenari al St. Crist, el P. Rincon, castellà. Gairebé poden dar-se la mà els predicadors qui venen per a la festa dels Dolors i per a les funcions de la Setmana Major. En el septenari a la Verge, sentírem el P. Fiol. Festa i professó de la Verge veneranda foren celebrades com d'habitut. Presidien les dames N'Aurora Casanovas, i Na Dolors Puigmacià, Vda. de Blanco i N'Angela Güell, les dues últimes en representació de Na Carme Clara, Vda. de Bonet i Na Cèlia Ribera. Ja tothom esperava l'extraordinària festa de la consagració del nou temple de St. Antoni de Calonge, obra de l'activitat del Sr. Bisbe Dr. Mas; però Déu ha volgut cridar el Prelat a la vetlla de la festa tan esperada. Bogaren les campanes llargament. El Bisbe difunt sabia captar-se general popularitat: tothom recorda el bell sermó en la plaça de Sant Antoni en el qual explicà senzillament el seu origen humilíssim. El combregar general va fer-se amb pluja i amb l'incident alarmador del desbocament d'un cavall; per sort la nombrosa comitiva pogué i sapigué arreconar-se a temps.

En la diada de Sant Jordi, l'Agrupació Catalanista desplega bandera i oferí al poble el nou periòdic *Seny*, son portaveu, amb una col·laboració molt granada. Tal publicació ens relleva d'explicar detalls de la constitució municipal: sols direm que sortí el legítim alcalde En Josep Gafas i Maruny, radical, qui té la ventatja de la joventut i d'una ferma voluntat.

La *Corchera Internacional*, instal·lada en el nou domicili que per la grandesa de la fàbrica resulta petit, s'afanya a fabricar discs perquè alguns Estats Nord-Americans ja poden tastar cervesa. Fins ara els yanquis, en arribar al nostre país de llibertat, agafaven una ampolla de vi amb més ansia que un nàufrec agafa el cap salvador. La fàbrica d'En Miquel Palet i les de Sant Antoni també fan discs a tot estrop. Els senyors Tauler i Fàbrega constitueixen societat per dedicar-se al comerç de suru: la raó social es Tauler i Fàbrega. El referit senyor Tauler, vingut suara d'Anglaterra, ben conegut per sa filantropia, regalarà a l'Hospital la suma indispensable per a la instauració d'una sala d'infecciosos. Ha inaugurat el cabotatge de Barcelona, St. Feliu, Palamós i Roses, el vapor *Leonor*. Des d'ara, el pailebot *Maria Gloria*,

de la nostra matrícula, navegarà amb motor. El Tramvia, antigament dit del Baix Empordà, fa mig servei. En Miquel Casagran actua de quefe a Flassà: de la nostra estació n'és En Miquel Sabat. En reunió de Junta, la Caixa d'Estalvis presentà balanç. Dirigeix l'estació Sanitària palamosina En Francesc Fonollà.

La «Compañia Minera de Linares» ha bastit un espaiós edifici al peu de la mina de plom de can Xec, passat el pont d'En Blau, i pels preparatius que es veuen, fan suposar que aquest istiu se donarà gran impuls a l'explotació d'aquell important filó de galena.

De les batusses tingudes entre els tripulants de dos barques, ancorades en nostre port, ne sortí un de ferit que fou auxiliat a l'Hospital i un altre cap a la Presó del districte.

Els vapors nordamericans que han visitat aquest port darrerament, se n'han endut importants carregaments de paques, alleugerint els magatzems que n'estaven abarrotats i fent guanyar bona setmanada als carregadors del moll.

El pa s'és apujat de deu cèntims; ara es ven a 75 cèntims kilo; les cases de família i les dispeseres estan de mal humor; en canvi els fumadors han experimentat una satisfacció amb l'arribada d'unes quantes caixes de tabac. Per cert que durant aquests mesos d'escassejar, s'han comportat d'una manera molt poc seriosa.

El professor Adolf Schulten, catedràtic de història antiga en la Universitat de Erlangen (Baviera) ha visitat detingudament aquesta comarca empordanesa per estudiar sobre el terreny la *Ora Marítima* de Avienus, seguint Empuries, La Fonollera, Bagur, Carmany, Sant Feliu i Tossa, cercant la comprovació dels textos del famós navegant antic.

Al teatret de «El Port» s'ha representat per la colla d'aficionats l'obra d'Apeles Mestres «La Presentalla» i la peça «Que no s'enteri el marit» amb força l'úiment per part dels joyes artistes; i el diumenge següent el casino obsequià als socis amb bonic ball de societat i el corresponent concert per la orquestra de La Bisbal.

Al Centre R. Federal, fa algunes setmanes, fou organitzat el ball de tarda tocant-se per a començar quelques sardanes; els aficionats han representat la comèdia «Parlant la gent... s'embolica» i la peça «Els grills de les sebes».

Es estat breus moments entre nosaltres el caricaturista «Picarol» de L'Esquella de la Torratxa així com el pintor Grau visitant l'exposició permanent que uns quants aimants de l'art tenen establerta en un pis de sobre els Miradors.

La pesca del «bou» és finida; les barques ja descansen damunt la sorra.

Darrerament els pescadors han estat afavorits amb unes importants calades de barats que n'hi ha hagut per a tothom. També s'ha tret anxova i calamars.

Un mosso de la casa Oliver i Roldós es fracturà la cama.

Han finat sos dies: Na Francisca Gelabert, Viuda d'En Josep Danès i Ferrer. Na Gracia Bessa, esposa del fabricant En Salvador Gubert. Mr. H. Buisson francès, qui arrelà el seu esperit en la nostra vila.

Tot el poble ha assistit als dols.

Sport

Fut-bol

Quadre del Campionat de la Província de Girona.

CLUBS	P. J.	PARTITS			GOALS		PUNTS
		G.	P.	E.	a-favor	en-contra	
Ateneu Deporiu	6	4	1	1	8	3	9.
Palamós F. C.	6	3	3	0	10	11	6.
Unió Sporiva	6	2	3	1	6	9	5.
Ataneu Palafrugellenc	6	2	4	0	2	3	4.

* * *

Ultimament l'equip campió de nostra província, gallardejant del seu gran joc i potencia, es presentà al camp del «Granollers F. C.» i rebé una palissa tan fenomenal que ens fa temer que guanyin el campionat de Catalunya, 2.ª lliga, que segons ells ja el tenen al sarró.

Ens oferim per si necessiten uns quants jugadors més per a acabar de formar la veritable selecció provincial.

* * *

Els aficionats palamosins envien la més cordial enhorabona al Barcelona F. C., campió de Catalunya pels recents triomfs sobre l'*Slavia* de Praga i l'Irun.

Desitjem que pugui aquest club portar per a Catalunya el campionat d'Espanya allunyat de nostra terra ja fa algun temps.

(Retirat del número anterior per excés d'original)

* *

¡Hurra! ¡Hurra! ¡Hurra!

Pel Barcelona F. C. son aquests tres hurras. pel club campió de *Catalunya* i d'*Espanya*.

Amb gran joia fou sabuda la notícia de la gran victòria obtinguda, pels catalans. La possessió del Campionat d'Espanya per Catalunya ha sigut aco-llida pels futbolistes palamosins amb un entusiasme ja mai vist. La falaguera notícia corregué com un riu de pólvora per tot Palamós; en el cine, teatre, cafés i balls solament se parlava de la gran victòria del Barcelona, es a dir de Catalunya.

Amb motin d'aquesta victòria, fou enviat un telefonema de felicitació a Barcelona pel Palamós F. C.

I desde *Marinada* se'l felicita novament car serà poca cosa tot quant se faci per a enlairar el nom del Club que amb el seu esforç entusiasme i voluntat ha conquistat pel seu Club i per Catalunya l'honros títol de CAMPIÓ D'ESPANYA.

JOSEP FRANCH

Palamós 8 - 5 - 20

ELS FASCICLES DE LA COL·LECCIÓ

MINERVA

Restablerta la normalitat, hom ha tornat a reanudar la publicació dels fascicles de la col·lecció MINERVA que tan favorablement havien estat aco-llits pel públic.

Han sortit ja un bell i interessantíssim *Resum de Meteorologia*, escrit per E. Fontseré, Professor de la Facultat de Ciències de Barcelona, i *La Conquesta de Mallorca*, segons la Crònica de Jaume I, assenyada i suggestiva reducció de L. Nicolau d'Olwer.

D'aquí pocs dies sortiran *L'Arquitectura Romànica a Catalunya*, per D. Josep Puig i Cadafalch, clar i ben ordenat resum de la monumental obra del mateix títol; i *De la «Vita»* de Benvenuto Cellini, que es una encertada selecció feta per Carles Riba i Bracons,

Moviment del port.

Vaixells entrats durant el mes d'Abril de 1920.

1, Veler, Joven Paquito; 2, veler, Margarita; 3, veler, Manuel; 4, vapor, Oshkosh, Nord America; 5, veler, Anna Maria; 6, veler, Romualda Ballester; 7, vap., Eiger, Noruec; 8, veler, Joven Paquito; 9, veler, Sebastiana; 10, veler, Estrella del Mar; 11, veler, Maria Gloria; 12, veler, Virgen del Castillo; 13, veler, Teresa; 14, vapor, Sea Serpent, anglés; 15, veler, Montserrat; 16, veler, Joven Paquito; 17, veler, Paulina; 18, vap., Malm, Norueg; 19, veler, Ana Maria; 20, veler, Trinidad; 21, veler, Joven Paquito; 22, veler, Virgen del Remedio; 23, veler, Joven Filomena; 24, veler, Virgen del Castillo; 25, veler, Montserrat; 26, veler, Cristobal Colon; 27, veler, Filomena; 28, veler, Antonio Salomó. —Total 28.

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Abril de 1920

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
70	4.964'35	15	3.081'85	2

Registre civil

Mes de Abril

Naixements.—1, Victoria Deulofeu i Sureda.—2, Puig i Espier.—3, M.^a dels Angels Bertran i Camps.—4, Raquel Tomàs i Costart.—5, Germàn Prohias i Estragués.—6, Bassols i Riera.—7, Roig i Pallí.—8, Willés Duponthien i Pau.—9, Montserrat Berta i Romero.—10, Ramonet i Prat.—11, Angela Font i Ureña.—12, Figa, i Faura—Total 12.

Defuncions.—1. M.^a dels Angels Camps i Bertrán, 5 dies.—2, Joan Darnacullerta i Palet, 67 anys.—3, Albert Escuder i Buxeda, 2 anys.—4, Josepa Bessa i Ferrer, 58 anys.—5, Joana Lloberas i Rabasedas, 3 anys.—6, Francesc Estragués i Janer, 67 anys.—7, Francesca Condom i Juliá, 34 anys.—8, Carme Vergeli i Casals, 19 mesos.—9, Lluís Duran i Bagudanch, 1 any.—Total, 9.

Matrimonis.—0.